

μου ὁ Ἄνδρέας ἦτο καθιδρός, ἐνῶ τὰ ἐνδύματά του ἀπέσταζον ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς βροχῆς. Προσκαλέσας τὴν πρώτην ἀμαξάν, ἦν συνήνησε καὶ ἀνελθὼν ἐν τάχει εἶπεν ἀσθμαίνων πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην:

— Ὅδὸς Νίκης, ἀριθμὸς τάδε . . .

Ἄπο τῆς θυρίδος ἐβλεπεν ὡς φάσμα, πελιδνός, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς τὴν βροχὴν καταπίπτουσαν βαρδαιώς, τοὺς διαβάτας συνωθουμένους ὑπὸ τοὺς ἐξώστας ἢ εἰς τὰς θύρας τῶν ἐργαστηρίων. Ἐκ διαλειμμάτων κύπτων πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἐφώνει σπασμωδικῶς πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην.

— Γρήγορα!... κάμε γρήγορα!...

Καὶ ὑπελόγιζε κατὰ βήματα τὴν ἀπόστασιν, ἥτις τὸν ἀπεχώριζεν ἀπὸ τοῦ οἴκου του. Ἴδού τὸ Μοναστηράκι . . . νὰ ἡ Καπνικαρέα . . . νὰ ἡ οἰκία Κορομηλά . . . ἐφθάσαμεν!

Ὅτε ἡ ἀμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας του, κατῆλθε δι' ἐνὸς ἀλματος, ἐδῶκεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ἐν δίδραχμον καὶ χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ νὰ λάβῃ τὸ ὑπολοιπὸν ἔκρουσε σφοδρῶς τὴν θύραν, ἥτις ἐν τῷ ἄμα ἠνεψήθη.

Ὁ πρῶτος ὃν εἶδεν ἦτο ὁ υἱὸς του, ὁ Ἀλέκος ὅστις πρῶτος εἶχε δράμῃ ἀκούσας κρουομένην τὴν θύραν καὶ ὅστις ἰδὼν τὸν πατέρα του ἐκραύγαζε περιχαρῆς:

— Ὁ μπαμπάς! . . . ὁ μπαμπάς, μαμμά!

Ἡ μορφή τοῦ πατρὸς ἠθρίασεν ἐν δάκρυ ἐφάνη τρέμων εἰς τὸν καθὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ του καὶ ὄρμησεν ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα πολὺ ταχύτερον ἀφ' ὅτι εἶχε κατέλθῃ αὐτὴν τὴν πρῶζαν. Ἐνῶ δὲ ἡ σύζυγός του ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου τῆς φέρουσα πρῶζαν οἰκιακὴν ἐσθῆτα καὶ μὴ ὑποπτεύουσα οἷος κλύδων φοβερός ἀλλαγος εἶχε συνταράξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ταλαιπώρου ἐκείνου νέου ἀνδρὸς ἐβλεπεν ἀποροῦσα τὴν σκηρὴν, ἐσφιγγεν οὕτως ἔκφρων ἐπὶ τοῦ στήθους τὸ τέκνον του καὶ κατασπαζόμενος αὐτὸ ἐφώνει μετὰ λυγμῶν:

— Παιδί μου! . . . παιδί μου!

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ

1

Μιά τέχνη ξέρω : ν' ἀγαπῶ — κι' ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου.
Σὺ, ποῦ δὲν ξέρεις ν' ἀγαπᾷς, πάρε με δάσκαλό σου.

2

Ἦσ τὸ χῶμα κάτω τί ζητοῦν τὰ μάτια σου σκυμμένα ;
Ἄν ἡ καρδιά σου χάθηκε, ζήτη τὴν ἀπὸμένα.

3

Τὸν ἥλιο καὶ τὰ μάτια σου σὺν τύχῃ ν' ἀντικρύζω,
Ἄπὸ τὸ φῶς τοὺς τὸ πολὺ θαμπάνομαι, δακρύζω.

4

Ἄχ οὐγαλοπερπάτητῃ καὶ χαμηλοβλεποῦσα,
Ἄν εἶχες ἴδια πείσματα, διπλάθλι σ' ἀγαποῦσα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ Α'

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Δ'.

Οὕτω λοιπὸν ἄγγλοι ὑπουργοί, ῥῶσσοι καὶ πρῶσσοι διπλωμάται, γάλλοι δημοσιολόγοι, οἱ πάντες συμφωνοῦσιν ἐν τῇ κατακρίσει τοῦ Λεοπόλδου· οἱ πάντες παραδέχονται ὅτι αἰτία τῆς παραιτήσεώς του ἦτο ὁ θρόνος τῆς Ἀγγλίας (1) ἀλλ' ἐὰν ψυχρότερον ἐσκέπτοντο περὶ τῶν πραγμάτων οἱ δοιμῆς ἐκεῖνοι ἐπικριταὶ τοῦ ταλαιπώρου πρίγκηπος, δὲν θὰ ἠδίκουν οὕτως αὐτόν. Ἀπέβλεπεν, ἔλεγον, εἰς τὴν ἀντιβασίλειαν τῆς Ἀγγλίας. Ἄλλ' ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ ὑπῆρχεν ἀντιβασίλειά ; Γεώργιος ὁ Δ' ἤγαστο πρὸς τὸν τάφον· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του ὑπῆρξε διαδοχὸς του ἕτερος υἱὸς τοῦ Γεωργίου Γ', ὁ δούξ τῆς Κλαρεντίας, ὅστις καὶ ἐβασίλευσεν ὡς Γουλιέλμος Δ'. Τοῦτου διάδοχος ἦτο ἡ πριγκίπισσα Βικτωρία, ἡ θυγάτηρ τοῦ δούκῃ τοῦ Κέντ καὶ ἀνεψιά τοῦ Λεοπόλδου. Καὶ ἦτο μὲν γέρον ὁ ἐπίδοξος ἐκεῖνος διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας καὶ δὲν ἐφαίνετο μακρόβιος, ἀλλὰ καθόσον αὐτὸς θὰ ἐγήρασκε, θὰ ἠῤῥακνεν ἡ κόρη, ἡ προωρισμένη διὰ τὸν θρόνον. Ἦτον αὐτῇ ἡδὴ ἐνδεκαετίς, ὥστε ἤρουν πέντε ἢ ἕξ ἔτη, ὅπως καταστῆ κανονικὴ διάδοχος τοῦ θρόνου, οὕτως μικρὰν πιθανότητα εἶχεν ἡ βραχυτάτη θὰ ἦτο ἢ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας ἀντιβασίλειά τοῦ Λεοπόλδου· ἀλλ' ὅταν ἀπροσδόκητον γεγονός ἐπέλθῃ, ταράττον τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐμβάλλον αὐτοὺς εἰς ἀμηχανίαν, δύσκολος εἶναι ἡ ψυχρὰ σκέψις καὶ ἡ ἀνευρεσις τῆς ἀληθοῦς αἰτίας τῶν φαινομένων. Συμβαίνει δὲ πολλάκις, ὅταν οἱ ἐπικριταὶ εἶνε ἀνίκανοι νὰ ὑψωθῶσι μέχρι τοῦ φρονήματος καὶ τῆς εὐγενοῦς φιλοδοξίας τοῦ ἐπικρινομένου. νὰ σφάλωνται καὶ νὰ ἀδικῶσιν αὐτόν. Οἱ λίαν πρακτικοὶ ἐκεῖνοι πολιτικοὶ καὶ διπλωμάται, οἵτινες ὡς ἀφετηρίαν τῶν σκέψεων τῶν εἶχον μόνον τὸ συμφέρον καὶ τὴν ἀρχήν, δὲν ἠδύναντο νὰ σκεφθῶσιν ὅτι ἠδύνατο ἀνὴρ τις νὰ ἔχῃ ὡς γνώμονα τῆς ἐαυτοῦ πολιτείας τὸ γενναῖον αἰσθημά του καὶ τὴν συνετὴν μέριμναν περὶ τοῦ λαοῦ ὃν ἐκέκλητο νὰ κυβερνήσῃ, ἐνόμιζον δὲ ὅτι τὰ πάντα ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσῃσι διὰ τῆς ταπεινῆς φιλοδοξίας τοῦ ἀντιβασιλεῦσαι ἐν Ἀγγλίᾳ!

(1) Καὶ ὁ ἱστορικὸς Γερβίνος, πλανώμενος ἐκ τῆς περὶ τούτου κοινῆς ὡς εἰπεῖν γνώμης τῶν συγχρόνων, σφάλλεται ἀποδίδων τὴν παραίτησιν ἐκείνου τοῦ Λεοπόλδου εἰς τὴν περὶ ἀντιβασίλειαν ἐν Ἀγγλίᾳ φιλοδοξίαν αὐτοῦ.